

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

Α.) Μουσουργοί.

1) Vincenzo Bellini.

Ὁ ἀγαπητότερος τῶν νεωτέρων μελοδραματοποιῶν ἐγεννήθη τῇ 1 Νοεμβρίου 1801 ἐν Κατάνη τῆς Σικελίας ἀπὸ τοῦ 1819 ἐσπούδασε τὴν μουσικὴν ἐν τῷ ᾧδεῖ τῆς Νεαπόλεως καὶ ἰδίᾳ ὑπὸ τοὺς μουσικοδιδασκάλους Tri Ho καὶ Zingarelli. Αἱ πρωταὶ αὐτοῦ συνθέσεις εἶναι ἐκκλησιαστικὰ τινὰ ἄσματα, συμφωνίαι τινὲς διὰ πιαγιάλυν, εὐθύαλυν καὶ κλειδοκύμβαλον καὶ ἁρμονία τις Ismene. Κατὰ πρῶτον ὅμως ἐπέσυσεν εἰς ἑαυτὸν τοῦ μουσικοῦ κόσμου τὴν προσοχὴν διὰ τοῦ μελοδράματος *Adelson e Salvini* παρασταθέντος ἐν Νεαπόλει τῷ 1824 συνεπείρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ μελοδράματος τούτου ἔλαβε τὴν ἐντολὴν νὰ συνθέσῃ διὰ τὸ θέατρον τῆς Νεαπόλεως San. Carlo τὸ μελοδράμα *Bianca e Fernando*, ἀναβιβασθὲν τῷ 1826 ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Τὸ ἔργον τοῦτο τοσοῦτον ἤρρεσεν, ὥς τε ὁ μουσουργὸς ἐκλήθη εἰς Μεδιόλανον, ὅπως γράψῃ διὰ τὸ θέατρον Seata καὶ τὴν θεατρικὴν περίοδον τοῦ 1827, τοῦτο δὲ ἐθεωρεῖτο ἰδιαίτουσα τιμὴ. Ἐγράψε λοιπὸν τὸ μελοδράμα *il Pirata*, δι' οὗ διεσπάρη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν ἡ μουσικὴ αὐτοῦ φήμη. Τὸ κείμενον τοῦ μελοδράματος τούτου ἔγραψεν ὁ Felice Romani, ὃς ἔκτοτε συνεργάσθη τῷ μουσουργῷ μετὰ πάσης προθυμίας δι' ὅλου τοῦ σταδίου αὐτοῦ. Τότε ἔγραψε ἀλληλοδιαδόχως τὰ μελοδράματα *la Straniera*, διδασχθὲν τῷ 1829 ἐν Μεδιολάνῳ, *i capuleti ed i Montecchi*, τῷ 1830 ἐν Βενετίᾳ, *la Sonnambula*, διὰ τὸ θέατρον Pasta ἐν Μεδιολάνῳ, *Norma* καὶ *Beatrice di Tenda* γραφέντα τῷ 1831, ἅτινα ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἠκούοντο καὶ ἐπανειλημμένως ἐν παντὶ θεάτρῳ ἐδιδάσκοντο. Τῷ 1833 ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους ἔνθα μετὰ τοῦ Rossini καὶ Cherubini ἀναστρεφόμενος, ἀπεδήμησεν ἐπὶ μικρὸν εἰς Λονδίνον, καὶ ἀρίστης ὑποδοχῆς τυχὼν αὐτόθι ἐπανέκαμψεν εἰς Παρισίους καὶ ἔγραψε διὰ τὸ θέατρον τῶν Ἰταλικῶν μελοδραμάτων τὸ ἔργον τοῦ *Puritani*, ὅπερ μετὰ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐγένετο δεκτὸν καὶ κατέστησεν ἅμα γνωστὰς καλλιτεχνικάς τινὰς οὐχὶ ἀσημάντους προόδους τοῦ μουσουργοῦ. Δυστυχῶς πρόωρος θάνατος ἐσίγησε τὰς χορδὰς τῆς ἐντόνου ταύτης λύρας. Τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1835 ἀπέθανεν ὁ Bellini ἐν Puteaux τῶν Παρισίων. Ὁ Bellini δὲν εἶναι δραματικὸς τις, ὡς εἰπεῖν, μουσουργός· ἡ πρόθεσις τοῦ δὲν εἶναι νὰ συνθέσῃ δραματικὸν τι ὅλον, ἀλλὰ μόνον τοῖς ἀοιδοῖς εὐρὺ ἔδαφος θεατρικῶν συνεπειῶν νὰ παράσῃ, χάριν δὲ τῆς προθέσεώς τοῦ ταύτης θυσιάζει πολλάκις

τὴν δραματικὴν τοῦ ὅλου χοροῦν. Πρὸς τούτοις στερεῖται τῆς ὑπερχειλιζούσης εὐφυΐας καὶ πολυφαντάστου ποιικιλίας τοῦ Rossini· εἰργάζετο ἐν τούτοις μετὰ μείζονος συνειδήσεως καὶ ἐπιμελέστερον τοῦ Rossini καὶ ἐστερεῖτο ἐπίσης τῆς ποιᾶς τινος ἐκείνης ἀμελείας, ἥτις χαρακτηρίζει ἐκείνον· οὐχ ἥττον ὅμως μεγάλην σπουδαιότητα διὰ τὴν τελείαν τῶν ἔργων τοῦ ἐπιτυχίαν εἶχε καὶ ἡ συγκυρία, ὅτι ἦσαν διατεθειμένοι αὐτῷ πρὸς μολπὴν τῶν ἔργων τοῦ διασημώτατοι ἀοιδοὶ ὡς ὁ ὑψίφωνος Rabinι καὶ ἡ διάσημος Pasta, διὰ τὰ ιδιόρρυθμα τῆς ὁποίας προτερήματα πλεῖστα τῶν τραγικῶν ἔργων τοῦ προωρισμένα εἰσιν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

Λιθότυπα ὑποδέσεως προϊστορικὰ, ἀνακαλυφθέντα ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ.

Ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ Νεβάδα, πλησίον τῆς λίμνης τῶν Μορμώνων, ἀνεκαλύφθη νεωστὶ ἑκατοστὺς ἐκμαγείων ἀπεικονιζόντων ἀκριβῶς πόδα ἀνθρώπου μήκους 45—53 ἐκ. τοῦ μέτρου.

Τὰ ἐκμάγματα ταῦτα παρεγνώρισαν τινες, προσομοιάσαντες πρὸς πόδα ἐλέφαντος. Ἡ γῆ ἐν ᾗ παρατηρήθησαν ἐσκληρύνθη τὴν σήμερον καθ' ἣν ἐποχὴν ὅμως ἐσχηματίσθησαν προφανῶς ἦτο ἀπαλὴ, ἥς ἄνευ δὲν θ' ἀνευρίσκοντο τόσον βαθεῖα ἔχρη. Ἦτο λιμνὴ γλυκεῆς ὕδατος ἀπολιθωθείσα μετὰ χιλιάδας ἐνιαυτῶν, καὶ ὡς οἱ γεωλόγοι παριστάνουσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἀνὼτερον τριτεῦον στρώμα.

Ἡ ἀπεικόνισις τοῦ ἀνθρωπίνου ποδὸς ἐκδηλοῦται ἀκριβέστατα· ἐν τούτοις δὲν παρατηρεῖται τὸ σημεῖον τοῦ μεγάλου δακτύλου, καὶ ἀντ' αὐτοῦ, εὐρίσκομεν ἐπιφάνειαν λεῖαν ὑποδηλοῦσαν ὑπόδεσιν ἐν εἴδει σανδαλίου. Τὸ μῆκος δὲ τοῦ ἐκτυπώματος ὅπερ ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὸν πόδα τοῦ νῦν ἀνθρώπου, μᾶς ἀναγκάζει ἐπίσης νὰ κλίνωμεν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι, διὰ νὰ βαδίξῃ εἰς τοσαύτην ἰλὺν ὡς ἦτο ἡ γῆ, ὁ προϊστορικὸς ἄνθρωπος συνηθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ προσαρμόσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ εἶδός τι μικρῶν σανιδωμάτων, ὅπως πράττουσιν εἰσέτι καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας εἰς βαλτώδεις χώρας.

ΦΥΤΑ ΝΑΝΩΔΗ.

Οἱ Κινέζοι καλλιεργοῦντες δι' ἰδίᾳ μεθόδου, ἐπιτυχῶς νοῦσι τὴν ἀνάπτυξιν δένδρων ἀναστήματος καθ' ὅλοκληρίαν μικροσκοπικοῦ, καρποφόρων, καὶ οὐδόπως ἀσχόντα ἐκ τῆς θεραπείας εἰς ἣν ὑποβάλλονται, συνισταμένης εἰς τὴν συ